

Roni Loren

Zij die vecht

Long Acre-serie – deel 3

Vertaling Femke de Moor

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020540840
ISBN e-book 9789020537697
NUR 340

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2019 Roni Loren
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The One You
Fight For* bij Sourcebooks, Inc.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Internationaal
Literatuur Bureau B.V.

Vertaling Femke de Moor
Omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl
www.roniloren.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur,
of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, sto-
red in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without
the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.
Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van
papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft
geleid.

1

Dokter Taryn Landry had geleerd dat praten over sociopaten geen goed eerste date-materiaal was. Toch bleef ze er op een vrijdagavond om de een of andere reden over doorgaan en zag hoe haar date een beetje verder naar achter leunde in zijn stoel, zijn blik ging naar de telefoon die hij naast zijn bord had gelegd in het te sjeke restaurant. Een telefoon die tijdens het eten ongeveer elk kwartier over was gegaan. Blijkbaar was financiële planner Doug heel populair.

‘Dus, ja,’ zei ze, ze schraapte haar keel en probeerde een natuurlijk einde aan haar ratelen te maken, ‘gebaseerd op mijn research en de uitkomsten van andere onderzoeken, heb ik een programma ontwikkeld dat ik op scholen hoop te implementeren. De meeste eigenschappen en factoren die iemand gewelddadig maken, kunnen voorkomen worden als je ze vroeg genoeg opmerkt. Heel veel mensen hebben die theorie van de rotte appel in hun hoofd, maar ik weiger te geloven dat we er niets aan kunnen doen, en onderzoek ondersteunt die opvatting.’

Doug keek op, alsof hij net opmerkte dat ze er nog was. ‘Juist. Dat is... interessant.’

Yup. Hij had geen woord gehoord van wat ze had gezegd. Geweldig. Maar ze was niet verbaasd. Ze had geen officieel onderzoek uitgezet, maar ze had genoeg anekdotisch bewijs verzameld om te weten dat ze niet goed was in het hele daten. Men wilde praten over luchtige dingen op dates – welke Netflixseries ze aan het kijken waren, wat hun hobby’s waren, welke steden ze ooit nog wilden

bezoeken. Zij had geen tijd om favoriete tv-shows of gekke hobby's te hebben of om vakanties te boeken naar exotische plaatsen. Ze had haar onderzoek, het ontwikkelen van haar programma, en het lesgeven. Ze had nauwelijks tijd om te slapen – laat staan om zich recreatief te ontwikkelen.

Waarom had ze zich weer blootgesteld aan een date? Ze had nu thuis kunnen zijn, in comfortabele kleding. In plaats daarvan zat ze hier, in ongemakkelijke schoenen in een nog ongemakkelijker gesprek. Misschien was ze hiermee akkoord gegaan omdat ze het idee van iemand daten fijn vond. Als ze laat thuiskwam 's avonds, splend met een grote stapel onderzoekspapieren en papers van studenten, stelde ze zich soms voor hoe het zou zijn om iemand te kunnen bellen of met iemand uit eten te kunnen gaan, of méér dan uit eten gaan. Dat was waarschijnlijk waarom ze op deze blind date was beland – het idee van deze mythische dingen. Maar eigenlijk was daten gewoon heel erg pijnlijk. Ze nam een grote slok van haar wijn, terwijl haar date weer naar zijn telefoon keek. 'Moet je daarop reageren?'

'Huh?' Doug keek schuldig op. 'O, nee. Het is in orde. Nou ja, misschien moet ik even kijken, voor het geval dat het werk is.'

Taryn haalde haar schouders op, ze had dat antwoord verwacht. Ze was afgestudeerd in het lezen van mensen, maar om het gedrag van Doug te ontcijferen had je geen graad nodig. 'Ga vooral je gang.'

In ieder geval kon ze aan haar vriendin Kincaid laten weten dat ze het een kans had gegeven. Kincaid had deze date voor haar geregeld want 'Meid, ik maak me zorgen om je. Je moet dat onderzoeks-lab uit en een beetje gaan leven. Doug is slim en soort van snigger en schattig, als een slechterik uit een tienerfilm uit de jaren tachtig.'

Taryn had zich een jonge James Spader voorgesteld, waardoor ze aarzelend had ingestemd, maar verend haar en een wit pak zouden Doug nooit zo goed hebben gestaan. Ze vermoedde ook dat

hij een lichte vorm van een narcistische persoonlijkheidsstoornis had – wat waarschijnlijk de reden was dat hij zich had afgesloten toen zij over sociopaten was begonnen. Ze kwamen uit dezelfde psychologische familie. Hij was waarschijnlijk beledigd.

Of misschien moest ze leren haar kop te houden over het onderzoekgedeelte van haar werk en mensen gewoon vertellen over het simpelere gedeelte – dat ze psychologie gaf op een universiteit. Als men vroeg wat ze voor werk deed, waren ze meestal gewoon beleefd en wilden ze niet echt de details horen. Zij vond de details fijn – om te vertellen en om te horen. De levensverhalen van mensen vond zij eindeloos fascinerend. Ze verzamelde die zoals andere mensen foto's van interessante plekken verzamelden. Wat iemand dreef, hoe ze in hun carrière terecht waren gekomen, wat ervoor heeft gezorgd dat ze zijn wie ze zijn. Maar zelfs zij had moeite om iets interessants in Doug de financiële planner te zien.

Date-experiment afgenomen. Experiment gefaald. Nou ja. Deze uitkomst zou haar hypothese toch wel ondersteunen. Blind dates hadden een hoog misluktingsgehalte. Ze zou deze niet hebben aangenomen als Kincaid niet zo verdomd oprecht en bezorgd om Taryns gebrek aan een sociaal leven was geweest. Haar vriendin wilde niet dat ze eenzaam was, en Taryn vond het fijn dat ze het in ieder geval probeerde. Maar nu was ze klaar om naar huis te gaan, haar pyjamabroek aan te trekken en de definitieve data voor haar presentatie te verzamelen.

Taryn keek op haar horloge en toen ze zag dat Doug nog steeds op zijn telefoon aan het scrollen was, haalde ze haar eigen telefoon uit haar tas. Twee gemiste oproepen en een appje vulden haar scherm. Twee van haar moeder. Een van haar vader.

Shit. Taryn voelde zich misselijk worden, en ze liet de telefoon bijna vallen terwijl ze snel probeerde de berichten te openen. Ze had haar telefoon op stil gezet en was haar nachtelijke check-in-appje aan haar moeder vergeten, wat paniek veroorzaakte bij haar

ouders als haar moeder een van haar slechte dagen had. Ze appte ze snel terug, voelde zich als een schuldige tiener in plaats van een volwassen vrouw.

Naar haar moeder: *Het spijt me. Ik ben oké. Was de tijd vergeten op werk. Alles is goed.*

Ze zei niets over de blind date, want dat zou een heleboel nieuwe paniekerige vragen oproepen. Wie is hij? Ben je op een veilige, openbare plek? Wat weet je over deze vent?

Naar haar vader: *Sorry. Ben met een vriend uit eten en had mijn telefoon op stil. Gaat het goed met mama?*

Haar vader reageerde snel: *Het komt goed met haar. Geniet van je avond. Bedankt dat je het ons hebt laten weten, lieverd.*

Taryn tilde haar bril op en wreef over de brug van haar neus, schuldgevoel overspoelde haar. Hoe had ze het kunnen vergeten? Was het echt zo moeilijk om één appje te herinneren? Ze had er waarschijnlijk voor gezorgd dat haar moeder in een neerwaartse spiraal terecht was gekomen en de avond van haar en haar vader had verpest. Ugh.

‘Alles in orde?’ vroeg Doug, waardoor Taryn schrok. Ze keek op toen de ober de rekening tussen hen in liet vallen. ‘Eh, ja. Alleen maar een gemiste oproep.’ Ze liet haar telefoon in haar tas vallen en pakte haar portemonnee. Ze betaalde zeker weten de helft. ‘Nou, we moeten waarschijnlijk –’

‘Wil je met me mee naar huis voor nog een drankje?’ onderbrak Doug haar en hij liet een elegante, zwarte creditcard op de rekening vallen. Er stonden niet eens nummers op de voorkant.

De ober kwam geruisloos langs en pakte de kaart.

Taryn knipperde. ‘Wacht, wat?’

Doug sloeg de rest van zijn wijn achterover en glimlachte. ‘Mijn huis. Ik woon hier niet ver vandaan en het is nog vroeg.’ De sluwe glimlach die hij haar schonk zei alles wat ze moest weten. Hij stelde voor dat ze met elkaar naar bed gingen. Ondanks dat ze elkaar

doodverveelden. Ondanks dat ze net zoveel met elkaar gemeen hadden als een sprinkhaan met een wolkenkrabber. En hij zei het alsof het iets heel normaal was om voor te stellen.

Ze hield haar hoofd scheef. ‘Dus ondanks dat we duidelijk niets gemeen hebben en deze date behoorlijk saai was, nodig je me toch uit om mee naar je huis te gaan?’

Nu was het de beurt aan Doug om te knippen als een uil. Zijn glimlach vervaagde. ‘Wow, jij windt er geen doekjes om, hè, doc?’

Het gebeurde haar regelmatig dat ze er dingen uitflapte en meteen zei wat er in haar opkwam, maar ze ging zich er niet om verontschuldigen. ‘Zie ik het verkeerd?’

Hij lachte en deed zijn stropdas goed. ‘Nee, dat doe je niet. Ik waardeer je eerlijkheid. De date is niet zo goed gegaan als we waarschijnlijk allebei hadden gehoopt, maar ik denk dat we gewoon twee erg drukke mensen zijn die het moeilijk vinden om over iets anders dan werk te praten. Maar’ – hij haalde zijn schouders op – ‘dat betekent ook dat we twee mensen zijn die het waarschijnlijk aankunnen om wat stoom af te blazen zonder ons zorgen te maken wie wie morgen gaat bellen. Je bent aantrekkelijk en slim. Fysiek doen we het waarschijnlijk prima. Het zou alsnog een goede avond kunnen worden.’

Taryn dacht erover na. Dat was het eerste wat hij die avond had gezegd dat logisch klonk – of in ieder geval iets logisch had. Misschien had Kincaid het niet helemaal fout gehad met deze koppelgating. Als Doug zijn gladde praatjes liet vallen, die ik-ben-zo-belangrijk-houding, dan was hij bijna aardig te vinden. Bijna dan.

Maar het was langer geleden dan Taryn wilde toegeven sinds ze met iemand naar bed was geweest, en als ze die droge tijd zou doorbreken, wilde ze dat het iets zou betekenen. Ze had al eerder het-is-gemakkelijk-en-we-vinden-elkaar-leuk-seks gehad. Het was altijd vaag onbevredigend geweest tijdens en ongemakkelijk erna. Ze had zichzelf na de laatste oninspirerende onenightstand beloofd

dat ze zou wachten op een *o mijn god, ik moet deze man naakt zien*-vonk. Tot nu toe had ze dat alleen gehad als ze een film keek met een knappe acteur erin.

Ze probeerde zich voor te stellen dat ze Dougs stropdas af trok en zijn shirt openknoopte, haar handen over zijn borst liet glijden en hij haar aanraakte. Haar interne interesse-meter vloog ver naar links, naar de ijzige toendra-zone. Nope.

Ze legde haar tas op haar schoot en schonk Doug een beleefde glimlach terwijl de ober de bon en de creditcard terug op tafel legde. 'Ik waardeer het aanbod, maar ik heb een hoop werk te doen vanavond.' Waarschijnlijk een film met James Spader.

'Weet je het zeker?' vroeg hij. Hij zag er oprecht teleurgesteld uit.

Ze stond op en wreef de kreukels uit haar rok. 'Ja. Bedankt voor het eten.'

'Wacht. Ik loop met je mee naar buiten.'

Ze stond toe dat hij haar met een losse hand op haar onderrug door het restaurant en naar de klamme lentelucht buiten begeleidde. Een paar auto's vlogen voorbij op de vochtige centrumweg, maar behalve dat was dit gedeelte van Austin op vrijdagavond behoorlijk rustig – er waren maar een paar restaurants en bars van het type na-het-werk open, meestal bezocht door de locals die in de appartementen hier in de buurt woonden. De toeristen hadden spannendere plekken om te bezoeken. Ze had dit deel van de stad altijd al fijn gevonden.

Ze draaide zich naar Doug en stak haar hand uit om de zijne te schudden. 'Opnieuw bedankt. Het was goed je te leren kennen. Ik zal je zeker bellen als ik heb besloten om in wat beleggingsfondsen te investeren.'

Zijn ogen begon te glimmen. 'O, geweldig. Hier, ik geef je me mijn kaartje.'

Ze had geen geld om te beleggen, maar ze nam het kaartje aan en stopte deze in haar tas alsof het een vredesgebaar was. 'Bedankt.'

‘En als ik nog sociopaten tegenkom, zal ik ze jouw kant op sturen...’ Hij kromp ineen. ‘Wacht, dat was als grapje bedoeld, maar nu ik het hardop zeg...’

Ze grijsde geamuseerd. ‘Het klinkt als een bedreiging.’

Zijn wangen werden rood in de glans van het straatlicht. ‘Ik bedoelde het niet op die manier. Sorry, na wat je hebt doorstaan... Dat was nogal verschrikkelijk. Sorry.’

Haar houding tegenover Doug werd iets zachter door zijn duidelijke schaamte. Misschien was hij niet zozeer een narcist dan wel een man die probeerde stoer en zelfverzekerd te doen terwijl hij zich net zo ongemakkelijk voelde als zij. Plus, zodra men wist wie ze was en haar geschiedenis kende, konden ze alleen nog maar daaraan denken en vergaten ze al het andere. Het was als een of andere vreemde ziekte. Ze was eraan gewend geraakt. Door haar verleden raakte men van slag of ontstond er een morbide fascinatie. Ze wist niet zeker welke erger was – medelijden of te veel aandacht. Het maakte geen verschil. Doug had het in ieder geval de hele date volgehouden zonder haar iets te vragen over de schietpartij op Long Acre High. Daar kreeg hij punten voor. ‘Dat geeft niet. Ik weet dat je dat niet zo bedoelde.’

Zijn schouders zakten van opluchting naar beneden en hij keek haar aan. ‘Ik denk echt dat het geweldig is wat je doet. Ik weet niet zeker of ik na zoiets wel weer op zou kunnen krabbelen. En ik zou zeker niet in staat zijn onderzoek te doen naar schietpartijen op scholen. Ik zou er waarschijnlijk nooit meer over na willen denken, ik zou een onwijze struisvogel zijn.’

Ze lachte en zag Doug voor zich, volledig in pak en met das en met zijn hoofd in het zand. ‘Struisvogelen is een normale reactie.’ Ze sloeg het hengsel van haar tas over haar schouder. ‘Dat zou misschien een manier zijn geweest als ik me die avond herinner zoals mijn vriendinnen dat doen. Maar mijn hoofd heeft het meeste geblokkeerd.’

Zijn bruine ogen werden groot. ‘Echt?’

Ze knikte, hoewel ze dat bekende, ongemakkelijke gevoel in haar maag kreeg door de vaak herhaalde leugen. ‘Ik heb mijn zus verloren. Dat gedeelte kan ik me herinneren. Maar ik weet geen harde details meer van de rest van de gebeurtenis.’

‘Wow, dat moet beangstigend zijn.’ Hij trok aan zijn stropdas alsof die te strak zat. ‘Ik vraag me af of ik zou willen weten dat er herinneringen zijn waar ik niet bij kan. Maakt dat het niet lastig om het te verwerken en achter je te laten?’

Achter je laten. Was dat iets dat men echt deed nadat zoiets je hele wereld in tweeën had gescheurd? Verdergaan, misschien, maar het achter je laten leek een belachelijke verwachting. Dat was alsof je zei: *Waarom laat je je persoonlijkheid niet achter en neem je niet een geheel nieuwe aan?* Taryn trok een schouder op. ‘Ik hoef me die avond niet te herinneren om te weten hoe belangrijk het is om ervoor te zorgen dat dat soort tragedies niet meer gebeuren, snap je? Ik heb alle informatie die ik nodig heb.’

Doug stak zijn handen in zijn zakken, zijn blik stond serieus terwijl hij knikte. ‘Nu voel ik me behoorlijk stom dat ik zo afwezig was bij het diner. Ik zou je graag nog een keer willen zien, het beter willen doen en je echt leren kennen in plaats van zo afgeleid te zijn door het werk. Denk je dat ik een tweede kans kan krijgen?’

Taryn glimlachte, hoewel het een beetje zwak voelde. Nu had ze zijn interesse gewekt. Ze begon zich zorgen te maken dat het enige dat anderen interessant aan haar vonden, haar tragische geschiedenis was. Dat was verdomme deprimerend. ‘Hoe vind je het om de volgende keer als vrienden af te spreken? Geen druk om indruk te maken.’

Doug keek naar zijn voeten en lachte zachtjes voordat hij haar weer aankeek. ‘Klinkt als een plan.’

Taryn stapte naar voren en gaf Doug een snelle knuffel, uitgeput door hoe de avond was verlopen en klaar om naar huis te gaan. ‘Nog een fijne avond.’

Ze liepen in tegengestelde richtingen om naar hun auto's te komen, en ze deed geen moeite zich om te draaien en te zwaaien. Haar stappen waren gefocust op de stoep, maar haar gedachten gingen terug naar de date, speelden het gesprek opnieuw af, analyserend.

Verdorie, ze was saai geweest. Ze bracht zoveel tijd door met haar collega's, die dachten dat het minutieuze onderzoek heel vermakelijk was, en haar studenten, die gedwongen werden om aandacht te schenken aan wat ze zei, dat ze vergeten was hoe droog dat kon zijn voor iemand buiten die wereld.

Ugh.

Taryn pakte haar telefoon en appte Kincaid.

Taryn: Bedankt voor de set-up.

Het duurde maar een paar seconden voordat haar vriendin reageerde.

Kincaid: O, o.. Je appt me voor middernacht. Dat kan niet goed zijn. Heb ik het mis gehad?

Taryn: Niet jouw schuld. Blijkbaar ben ik saai.

Kincaid: WAT? Heeft hij dat gezegd? Dan geef ik Doug een schop onder zijn kont.

Taryn: Nee. Ik zeg het. Ik verveelde hem.

Kincaid: Het is niet jouw werk om een gozer te vermaken.

Taryn: Correctie – ik verveelde mezelf. Hij ging alleen mee op het snurkwaardige ritje. Ik ben SAAI.

*Kincaid: *knuffels* Je bent niet saai. Je bent briljant.*

Taryn: Die twee sluiten elkaar niet uit. Ik kan beide zijn.

De telefoon in haar hand ging over. Taryn liep langs haar geparkeerde auto en bleef lopen, ze had wat frisse lucht nodig voordat ze naar huis reed. ‘Hallo?’

‘Hou op met jezelf saai noemen,’ zei Kincaid zonder hallo te zeggen.

Taryn stapte over een stuk kauwgom dat aan de stoep gekleefd zat. ‘Ik zeg gewoon waar het op staat.’

‘Nee. Je ziet het niet helder. Je zit gewoon vast, lieverd,’ zei Kincaid, haar gevatte plattelandsaccent kleurde elk woord met bezorgdheid. ‘Wees niet zo streng voor jezelf. Het kan de beste gebeuren.’

‘O, alsjeblieft. Op welk punt in jouw leven ben jij saai geweest?’ vroeg Taryn met rollende ogen die haar vriendin niet kon zien. Kincaid was de definitie van een gangmaker. Ze kon waarschijnlijk nog een seminar over gedeelde vakantiewoningen hip en happening maken.

‘Dat is gebeurd. Ik zweer het je,’ zei ze dramatisch. ‘Ik had een tijd waarin ik zo veel werkte dat ik met een man in bed lag en mezelf hoorde vertellen hoe kroonlijsten op zijn ramen de waarde van zijn huis zouden verhogen.’

Taryn lachte. ‘O, nee.’

‘Ja, twee weken later heb ik mezelf op vakantie meegenomen, geloof me,’ zei Kincaid snuivend. ‘Als ik denk aan kroonlijsten terwijl ik een naakte man letterlijk bovenop me heb, is het code rood. Toen waren de Bahama’s nodig.’

‘Ik heb geen tijd om naar de Bahama’s te gaan.’ Ze had geeneens tijd om een pedicure te nemen, laat staan een reis naar een eiland waar drankjes met parapluutjes erin geserveerd worden.

‘Dat weet ik, maar misschien heb je een pauze nodig of een verandering of zo,’ stelde Kincaid voor. ‘Probeer wat nieuwe dingen. Ontmoet wat nieuwe mensen. Verdorie, verhuis naar de stad. Ik kan een goeie deal maken voor een appartement. Ik ken een makelaar die in het gebied bij de universiteit werkt.’

‘Naar de stad verhuizen?’

‘Natuurlijk, waarom niet? Je bent jong en single. Je kunt verhuizen naar waar je maar wilt.’

Taryns blik dreef naar de appartementen in het gebouw aan de andere kant van de straat. De grote glazen ramen glommen helder door de lichten op dit tijdstip, verschillende versies van thuis werden in elk ervan tentoongesteld – een moderne, minimalistische look met bizar kunstwerk op witte muren en een stel dat aan een eettafel zat, een ander appartement met een collectie Afrikaanse maskers in een bijzondere vitrine boven de bank, en nog een met een kat voor het raamkozijn en een vrouw die er vlakbij in een stoel koffie of thee dronk.

Naar de stad verhuizen? De gedachte eraan klonk aanlokkelijk. Taryn was altijd al geraakt geweest door het idee van het leven in het centrum van een grote stad. Het geluid van leven om haar heen. Restaurants en winkels op maar een kleine wandeling van haar vandaan. Het was zo ver van haar realiteit in Long Acre, drie straten van haar ouders verwijderd in een saai huurhuis in boerderijstijl, dat ze het niet eens kon vergelijken.

Hoewel ze in Austin werkte, had ze nooit ergens anders dan in het kleine stadje, een uur van de stad gewoond. Toen ze opgroeide droomde ze ervan om naar de universiteit in New York te gaan, of te reizen, of alle dingen die de wereld haar te bieden had te zien. Maar na de schietpartij en haar moeders afglijden, waren die opties zo ver buiten bereik dat het lachwekkend was. Nu klonk zelfs een simpel appartement in het centrum van Austin gewoonweg exotisch.

‘Dat is niet eens een verre mogelijkheid,’ zei ze tegen haar makelaarsvriendin.

‘Goed, maar misschien moet je de beperkingen op je leven een beetje loslaten. Ik weet dat je een hoop op je bord hebt, maar soms moet je er gewoon uit, iets gekks doen... Wat kroonlijsten vanonder een sexy man bekijken.’

Taryn snoof. ‘Er zijn geen kroonlijsten vanavond.’

‘Jammer voor Doug. Maar ik zie je zondag bij de liefdadigheidswedstrijd. Dan gaan we wat brainstormen,’ zei Kincaid kordaat.

‘We moeten ook trainen voor de 10k-loop van de universiteit waarvan je hebt toegezegd die met mij te doen. We moeten een schema opstellen,’ herinnerde Taryn haar.

‘Wacht even. Ben ik daar echt mee akkoord gegaan?’ vroeg Kincaid, haar stem werd hoger aan het eind. ‘Als met een “ja”?’

‘Ja.’

‘Was ik dronken? Want ik denk niet dat het telt als ik dronken was.’

‘Heel erg nuchter,’ zei Taryn hoofdschuddend. ‘Probeer er nou niet onderuit te komen. Je zei dat je, en ik citeer: “aan het eten was als een beer die zich voorbereid op een winterslaap en je met je kont van de bank af moest komen”’.

‘Ik zou nooit zoiets zeggen, maar we hebben het er wel over na die *laten-we-opwinding-zoeken-brainstorm*. Dat is belangrijker. Ik ben niet bevriend met saaie mensen, dus ik weet dat er een enorm fascinerende vrouw aan de andere kant van de lijn zit. We moeten haar alleen eruit krijgen. Want het kan me geen reet schelen of een vent jou interessant vindt, maar god, als je jezelf saai vindt, dan is het tijd voor interventie, schat.’

Taryn glimlachte en leunde tegen een lantaarnpaal. ‘Ik weet niet zeker of hier interventies voor zijn, maar bedankt.’

‘Yup. En natuurlijk zijn die er. Ik zoek het uit. Zie je zondag.’

Taryn wisselde een afscheid uit met haar vriendin en zette zich

af van de lantaarnpaal. Ze voelde zich wat beter en probeerde te bedenken welke route naar haar auto het snelst was. Ze zou waarschijnlijk een rondje om het gebouw moeten lopen. Ze had Kincaid een speech gegeven over het voorbereiden op een hardlooptwedstrijd, maar ze had zelf geen beweging gehad behalve het heen en weer lopen in een leslokaal. Ze begon te lopen en evalueerde ondertussen de rest van de avond. Misschien zou ze vanavond een pauze nemen, het verzamelen van de statistieken overslaan, en gewoon gelijk tot de James Spader-film overgaan.

Taryn liep de hoek om en halverwege het gebouw kwam ze langs een kleine bar, waar de deur openstond. Haar passen vertraagden. Het bord op de stoep adverteerde een open mic-avond bij de Topsy Hound, en de beginakkoorden van een oud Green Day-liedje dat ze vroeger geweldig vond kwamen naar buiten gedreven, gemixt met het geklingel van bierflesjes en het rumoer van gedempte gesprekken. Niet in staat zichzelf tegen te houden, stopte Taryn om te luisteren en ze leunde door de deuropening om naar binnen te gluren.

De bar was klein en maar halfvol, maar de magere jongen op het podium trok alle aandacht in de ruimte met maar een spotlight, zijn knallend paarse haar, zijn akoestische gitaar, en een liedje over *walking lonely roads and empty streets*. Taryn luisterde naar het openingscouplet van het liedje, haar vingers krulden om de riem van haar paarse tas, alsof ze de nek van een gitaar vasthield, haar spierherinnering speelde de akkoorden met hem mee. *Boulevard of Broken Dreams* was een van de liedjes die ze zich op de middelbare school in het geheim had aangeleerd op de gitaar. Het bevatte precies de juiste hoeveelheid beklemming. Taryn zong met de tekst mee.

‘Wil je naar binnen komen?’ vroeg een vrolijke, mannelijke stem vanuit het donkere interieur.

Taryn schrok en kneep met haar ogen terwijl een man met

lang, rood haar en een petje achterstevoren, in het licht van de deuropening stapte. Hij had een schort om zijn middel geknoopt en een pen achter zijn oor, maar op de een of andere manier had ze het gevoel dat hij de leiding had.

‘Geen entreegeld,’ voegde hij eraan toe. ‘En als je wilt optreden: de publiekslieveling wint vijftig dollar en een gratis biertje.’

‘Optreden?’ vroeg ze, niet in staat het ongeloof in haar stem te verbergen.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Tuurlijk. Ik bedoel, jij was aan het zingen.’ Hij knikte naar haar schouder en wiebelde met zijn vingers. ‘En luchtgitaar aan het spelen.’

Was dat zo? ‘Eh, nee, dank je. Ik bedoel, dat kan ik niet.’

‘Natuurlijk kan je dat wel. Iedereen kan het,’ zei hij met een makkelijke glimlach. ‘Dat is het mooie van een open mic-avond.’

Ze schudde haar hoofd, haar schouders verkrampte. ‘Nee. Ik heb geen gitaar of iets en –’

‘We hebben er hier eentje die je kunt lenen.’ Hij knikte met zijn hoofd naar het podium. ‘Speel je?’

Taryns blik sprong naar het podium. Speelde ze? Nee.

Al tien jaar niet meer.

Maar deze rare behoefte om ‘Ja, natuurlijk speel ik’ te zeggen, sprong door haar heen als vuurwerk. Wat was dat verdorie? Misschien was de combinatie van de glazen wijn en haar gesprek met Kincaid teveel geweest. Ze ging er gestoorde dingen door denken. Taryn stapte naar achteren en stak haar hand op. ‘Nee, ik heb niet meer gespeeld sinds de middelbare school. Ik kan beter naar huis gaan.’

‘Ah, kom op. Ik ken die blik. Ik weet dat je het wilt.’ Hij zwaaide met een hand in de richting van het podium waar de jongen zijn nummer aan het afronden was. ‘Doe een poging. Ik wil wedden dat je je meer herinnert dan je denkt. En Mo is de laatste van de avond en ik zou best wel wat meer biertjes willen verkopen. Pro-

beer het. Het is technisch gezien nineties-avond, dus alles van dat decennium is welkom, maar, zoals je kunt horen maakt het niet uit, zelfs als je iets anders kiest. Boegeroep en zeikerds zijn hier niet toegestaan.' Hij tikte op zijn naamplaatje, waarop 'Kaleb' in blauwe letters geprint stond, met een logo van een suffe bloedhond. 'De Topsy Hound moet trouw blijven aan zijn mascotte. Men is vriendelijk hier. En dronken. Maar over het algemeen vriendelijk.'

Taryn slikte vanwege haar droge keel en haar hart bonkte sneller dan het ritme van de muziek. Was dit waar Kincaid het over had? Het over de grens van haar normale leven stappen en over compleet onbekend terrein lopen? Taryn had tijdens haar hele middelbare-schooltijd gitaar gespeeld, maar ze had nog nooit ergens anders dan in de kerk opgetreden. Haar ouders zouden de nummers die zij speelde of die zij in de privacy van haar eigen kamer schreef niet goedkeuren, want muziek was een afleiding. 'Oké,' hoorde ze zichzelf zeggen.

Oké?! Ze werd misselijk, haar mond verraadde haar en zei het tegenovergestelde van wat ze wilde zeggen.

'Geweldig!' zei Kaleb. 'Goed, wat is je naam? Ik stel je voor als Mo klaar is.'

'Eh...' Wat doe ik?! Wat ben ik in godsnaam aan het doen? 'James.' Ze kromp inwendig ineen door de valse naam. James Spader moest echt uit haar hoofd. 'Met een z.' Met een z? What the fuck? Alsof dat het iets minder raar maakte.

Maar de man deinsde niet terug. 'Uniseks. Ik vind het leuk. Cool.' Hij zwaaide met een hand. 'Kom met me mee. Ik ben Kaleb trouwens, eigenaar en exploitant.'

Ze moest zich omdraaien. Ze kon dit echt niet doen. Maar haar voeten bewogen naar voren alsof een onzichtbare hand aan haar marionetdraadjes trok. Haar handen werden zweterig en ze kon niet goed ademen. Ze voelde zich van haar lichaam ontkoppeld op een manier die zorgwekkend was. Maar alsnog bleef ze bewegen.

Het podium kwam dichterbij.
Het andere liedje eindigde. Kaleb glimlachte naar haar.
Holy shit. Ze ging dit echt doen.